

Én, kérem, még itt vagyok,

mert a sors itt hagyott,
nem mentem, mikor tilos volt mennem,
most mehetnék, de nincs már kedvem,
maradtam, mert vonzott a gondolati mélység,
de taszított a végtelen kétség!
És ezért haragszom a sorsra, hogy itt hagyott,
és ezért még mindig itt vagyok!
Mennék én, hisz nagy a világ,
befogadná egy kis nemzet fiát,
volna kocsim, palotám, de nyelvemmel
együtt elveszne az érzélem,
megtanulhatok bármilyen nyelven,
kifejezhetem magam, megértenek,
de szívem dobbanását, csak én érzékelem.
Engem a sors, kérem, itt hagyott,
nem élek jól, de boldog vagyok,
nem megyek már messze,
de néha, gondolatban,
máshol vagyok, persze,
hol nincs ekkora nyomor,
hol nem fogadja el a gyomor,
mit lenyomnak a torkon!
Itt vagyok még, és itt is maradok,
utolsóként egy régi nemzedékből,
kik kiharcolták, hogy elnyomják őket végül!

Most dönts el,

hol vagy,
itt,
vagy máshol,
tested itt van,
látom,
lelked,
mint egy álom,
csapong,
szerte, hét határon.
Ha itt vagy,
hát tégy,
vagy szólj,
halkan,
de ne menj el!
S ha nem,
az egészet
bátran feledd el!

Megfelelni akartam, tenni a dolgomat,

elvelyültem, éltem mindennapjaimat.
Egy voltam a tömeg között, mégis egy akartam lenni,
egyedüli, akire a többi fel tud majd nézni.
Vagyok, aki vagyok, egy egyszerű teremtés,
meghatódom, ha látok egy temetést,
másként látok, és én is érzek,
mozgásom egy kicsit félszeg,
megváltozott világ, megváltozott minden,
megváltoztam én is, valami elpattant bennem.
Elfelelték tán, hogy embernek születtem?
Nem vagyok más, csak egy rabszolga?
Negyven év munka, amit letettem,
ennyi csekély semmi volna?
Kilógsz a sorból? Magasabb vagy másnál?
Másként öltözöl, ezekért ráfáznál!
Ha nem pont ezért, hát bórszínedért,
vagy talán metszett farkadért!
Ezért, ha lehet, vegyülj el, ember! Légy a tömeg, arc-nélküli,
legyél átlag, hordj farmert, és fontos: légy munkanélküli!
Nem ismer senki, vagy még rosszabb, lát mindenki,
bátor leszel ismét, nagyhangú, gigerli!
Elveszel, és beolvadsz, nem vesz észre senki,
ez volna a végcél? Tömeggé válni? Nem egyedi lenni?